

[Erik Eriksen.]

upåtaalt kunne se bort fra inflationen, for det er jo følgerne af den, der stadig presser på i vor økonomi. Hvis det ikke kan indrømmes i dag, vil det blive indrømmet om nogle måneder. Det kan ikke siges bedre, end det i dag siges i den leder, der står i „Berlingske Tidende“:

„Det afgørende krav i den foreliggende situation må derfor blive: Stands inflationen, inden den løber løbsk. Gør det mere fordelagtigt for folk at beholde pengene end straks at give dem ud.“

Det kan ikke siges bedre, det dækker ganske den tankegang, jeg har søgt at gøre mig til talsmand for.

Jeg må måske også have lov til at henvende opmærksomheden på de bestræbelser i Vesttyskland, som man kan læse om i morgenbladene i dag, bestræbelser, der går ud på at bremse løn- og prisforhøjelserne. Således som man kan læse det i bladene i dag, er der ganske interessante tanker deri.

Må jeg iøvrigt sige også i forbindelse med spørgsmålet om besparelser, at jeg håber da ikke, at den ærede socialdemokratiske ordfører har den opfattelse, at jeg ligefrem skulle være bange for at møde ham eller at stå til regnskab for det ærede medlem. Det ville jeg være frygtelig ked af. Jeg kender det ærede medlem så godt, jeg har altid følt mig ganske tryk i det ærede medlems selskab, og det håber jeg da rigtigt at jeg må få lov til at blive ved med at kunne. Men her er igen dette, at når man nu har nævnt dette, så sker der det underlige fra den socialdemokratiske ordførers side, at det ene år siger han, at oppositionen er altfor voldsom i sin kritik af regeringen, det næste år siger han: se, hvor de er spagfærdige, de tør ikke, når de skal stå til regnskab for os.

Hvis vi har prøvet at pege på besparelser, så siger det ærede medlem: ja, men vi hører jo ikke noget konkret. Har det ærede medlem aldrig tænkt over, at der er mange her i landet, i hvert fald her i salen, der nærer ængstelse for at komme ud for misbrug, for at blive tillagt motiver, som de ikke har. (Stats- og udenrigsministeren [H. C. Hansen]: Hvorfor det?). Ja, ja, det er karakteristisk. Der er jo flere, der under denne debat har talt om besparelser og om forsigtig økonomi. Selv den høje regering gør det i sin redegørelse, det ærede medlem hr. Bertel Dahl-

gaard nævnte det gang på gang, det ærede medlem hr. Aksel Møller og jeg har gjort det. Hertil siger man: det kan ikke lade sig gøre. Ja, der er mange erhvervsdrivende og andre, der har sagt til sig selv i mange situationer, når indtægterne svigtede og udgifterne steg, at det kan vel ikke lade sig gøre. Men der er den forskel på dem og det offentlige, at disse folk er pisket til at finde udveje for besparelser.

Hvis jeg nu nævner den sociale lovgivning — jeg tør måske gøre det i håb om ikke at blive misforstået — så er det her, jeg har sagt — og det må vist erkendes — at den sociale lovgivning, den sociale forsorg, er udvidet så meget, at dens sociale karakter i betragtning af størrelsen af de indtægter, man kan have, og endda få del i den, vel er diskutabel. Men hvis det nævnes herfra, vil man straks fare op og forsøge på at karakterisere os andre som folk uden social forståelse, og jeg ved ikke hvad. Jeg har ikke noget imod at sige, at der efter min opfattelse er udgifter indenfor de sociale foranstaltningers rammer, der ikke blankt kan siges at være baseret på social trang, som ikke kan siges at være fri for at have karakteren af tilskud. Jeg tænker på forskellige områder, skolebespisning, børnetilskud, huslejetilskud og boliglån. Er der ikke her grund til at erkende, at der også kan være tale om et fordelingsspørgsmål i denne forbindelse, at det ikke blot er noget absolut socialt?

Man kan gå for vidt på disse områder. Tag f. eks. sygekassegrænsen. Den er hævet så meget, at den burde forsvinde, bl. a. fordi de fordele, det giver at være under sygekassegrænsen, er af et sådant omfang, at det næsten er økonomisk katastrofalt for den familie, der passerer den. Også noget sådant modvirker initiativ og opsparing.

Den højtærede statsminister omtalte også min kritik af, at liberaliseringen var standset, og fremhævede, at liberaliseringen var større i dag end for to år siden. Den højtærede statsminister kom her til at bruge et forkert tal i sin omtale af importen fra dollarområdet, men det var en fortalelse. Jeg sad med den højtærede statsministers manuskript og så, at der dér stod det rigtige tal. Der er altså tale om en liberaliseringsprocent ikke på 95, men på 55 (sp. 218).

Selvfølgelig er liberaliseringen større i dag end for to år siden, ellers ville det være helt